

jeg skal ikke nærmere komme ind paa dette Spørgsmaal nu, før Mindretallet har haft Lejlighed til at udtale sig. Jeg skal kun bemærke for min egen Regning, at jeg just ikke er nogen Beundrer af Statsdrift paa saadanne Omraader, hvor det har vist sig, at den private Virksomhed har fuldestgjort Behovet, idet det meget hyppig vil vise sig, at Statsdrift er meget lidet lønnende for Staten og kan medføre Beskostninger for de private, som benytte Virksomheden. — Efter at have fremsat disse faa Bemærkninger skal jeg i al Korthed tillade mig at gaa over til de stillede Endringsforslag, idet jeg for øvrigt skal henvisse til den afgivne Betænkning.

Til § 2 har Flertallet stillet et Endringsforslag, som egentlig kun er af udlydende Karakter, idet det gaar ud paa at fastsætte nogle af de Punkter, der bør optages i den Koncession, som vedkommende private for Fremtiden skal erhverve, hvis han vil anlægge enten Telegraf eller Telefon. Navnlig have vi ment, at Kommunerne, der berøres af slige Anlæg, bør høres, thi det kan ikke nægtes, at Anlæg af Telegrafer og Telefoner inden for en Kommune, navnlig i Gaderne og over Gaderne, ofte kunne medføre Ulemper; derfor mene vi, at det ikke er mere end billigt, at Kommunalbestyrelserne høres, ligesom man vel ogsaa i Koncessionerne vil kunne paalægge vedkommende, der søger Koncession, at yde en Afgift til den paagældende Kommune. Det har dog ikke været nødvendigt udtrykkeligt at fremhæve dette, idet det er en Selvfølge, at fordi enkelte Privatmænd eller private Selskaber saa Koncession til at anlægge en Telefonledning, følger ikke deraf, at de saa ubetinget Ret til at raade over en eller anden Kommunes Grunde eller andre Ejendomme, de maa saa selv sørge for at saa Kommunens Samtykke. — Der er hertil af Mindretallet stillet et Underendringsforslag, som gaar ud paa, at Koncession ikke maa gives for et længere Tidsrum end 20 Aar. Flertallet har derimod ment, at denne Begrænsning ikke er nødvendig, naar der blot i Lovens Raar, at Koncessionerne kun gælde for et begrænset Målemaal, idet man vel tør forudsætte, at Trafikministeren selv vil tage Betænkning om, for hvor mange eller hvor saa Aar han vil give en Koncession.

Til § 3 har hele Udvalget stillet et Endringsforslag under Nr. 3. § 3 indeholder Undtagelserne fra Reglen om Statens Eneret og foruden de Undtagelser, som selve Forslaget indeholder, og som vi fuldt ud kunne tiltræde, have vi ment, at der var et Tilfælde, som maaske ogsaa burde undtages fra Eneretten, nemlig det, hvor nogle saa

Personer indbyrdes ville have en Telefonforbindelse fra den ene til den anden, uden at der ydes Bederlag derfor. Det kan f. Eks. ogsaa have praktisk Betydning for handlende at have Telefonforbindelse til deres Ladeplads eller Filialer, og derfor have vi ment, at der ikke er noget til Hindrer for at opstille Endringsforslag under Nr. 3, saa meget mindre som det Lovforslag, der tidligere blev behandlet her i Tinget, gik ud paa, at Anlæg inden for et Amts Grænser vare undtagne fra Statens Eneret; det gik altsaa langt videre end dette Endringsforslag.

Til § 4 er stillet Endringsforslag saa vel af Flertallet som af Mindretallet. § 4 gaar jo ud paa at give Regler for de nu bestaaende Anlæg. Disse kunne være af to Slags; nemlig dels saadanne, som allerede ere baserede paa en Koncession — og det er en Selvfølge, at deres Fortsættelse maa holde sig til den givne Koncession — dels ogsaa en anden Slags Anlæg, dem, der ikke have nogen Koncession, idet Nærlingen hidtil har været fri. For dem forlanger Lovforslaget, at der skal søges en Anerkendelse hos Ministeriet, og det have vi for saa vidt ikke haft noget imod, men Flertallet har ment, at man maaske kunde give dem Frihed til ogsaa at søge Koncession, idet de herved saa en mere tryk Tilværelse for den Tid, Koncessionen varer, medens de, naar de ikke søge Koncession, men kun Anerkendelse, ere udsatte for at blive eksproprierede, da det kan være muligt, at Staten ønsker at overtage vedkommende Anlæg. Det er egentlig det, som Endringsforslag Nr. 4 gaar ud paa; men Mindretallet har stillet et hyderligere Endringsforslag, som hovedsagelig gaar ud paa, at den Anerkendelse, som skal ydes eller gives de bestaaende Selskaber, kun skal gælde for 20 Aar. Naar 20 Aar ere gaaede, maa det altsaa tages under Overvejelse, om Anlægget skal gaa ind under Staten eller have en ny Anerkendelse.

Til § 5 er der stillet et Endringsforslag, at Sager, der dreje sig om Overtrædelse af Loven, for saa vidt de gaa ud paa, at man uden Koncession eller Løb hjemmel anlægger den Slags Telegrafer og Telefoner, skulle behandles som offentlige Politisager; det Forslag behøver jeg ikke at komme nærmere ind paa.

Til § 6 er derimod stillet et Par Forslag af mere indgribende Betydning. § 6 gaar ud paa, at, saafremt Staten maatte ønske at erhverve et Anlæg eller nogen Del deraf, vil samme, for saa vidt der ikke kan opnåas mindelig Overenskomst, være at ekspropriere. Flertallet har ment, at det ikke